

K 829 / 2009

Rep 2009 / 1477

ARREST VAN HET HOF VAN BEROEP
TE ANTWERPEN

KAMER VAN INBESCHULDIGINGSTELLING

INZAKE VAN

B 257/2009 BB - 2009/VW/27

de MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN , dienst
vreemdelingen

- ambtshalve tussenkomende partij

tegen :

de zich noemende [REDACTED]
geboren te [REDACTED] (Syrië) op [REDACTED] 1978
wonende te [REDACTED]
opgesloten in het centrum voor illegalen te Sint
Andries Brugge

- ter terechtzitting aanwezig en bijgestaan door
Meester *e. De Pauw*
advocaat bij de balie te Antwerpen.

De vreemdeling is de Nederlandse taal niet machtig
en daarom benoemt de Voorzitter als tolk in de
Arabs de taal, Medij Ayed Mohamed,

ouder dan 21 jaar , die de eed aflegt : "Ik zweer
trouw het gezegde te vertalen dat moet worden
overgebracht aan degenen die een verschillende taal
spreken"

LENSLIEDERD AFGELIJD
AFGEBLEVD AAN P.G.
OP

27 MAI 2009

K829/09

-9-

1. VOORGAANDEN EN BESTREDEN BESCHIKKING

1.1 Verzoeker richtte overeenkomstig artikel 71 Vreemdelingenwet een verzoek aan de raadkamer te Antwerpen tot opheffing van de vrijheidsberoving op 16 februari 2009 in uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot teruggeleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde , van dezelfde datum .

1.2 Het verzoekschrift werd op 2 maart 2009 ingeschreven in het daartoe bestemde register ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen .

1.3 Door de raadkamer werd het verzoek als ongegrond afgewezen bij beschikking van 9 maart 2009, dat op dezelfde dag werd meegedeeld aan de procureur des Konings en ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij .

1.4 De verzoekende partij stelde hoger beroep in op 10 maart 2009 .

2. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

2.1 Voor dit Hof , kamer van inbeschuldigingstelling , werd de verzoekende partij en zijn raadsman regelmatig opgeroepen .

2.2 Het schriftelijke advies van procureur-generaal werd op 16 maart 2009 gevoegd aan het strafdossier .

2.3 Ter terechtzitting werd de heer B. Van Der Veken , substituut procureur-generaal , gehoord in zijn advies .

2.4 De verzoekende partij , bijgestaan door zijn raadsman Meester A. De Pourcq , advocaat bij de balie te Antwerpen , werd gehoord .

K829/09

- No -

3. BEOORDELING VAN HET HOF

3.1 Het hoger beroep van de verzoekende partij, regelmatig naar vorm en termijn, is ontvankelijk.

3.2 De beslissing van 16 februari 2009 houdende het bevel om het land te verlaten met vrijheidsberoving, steunt, onder meer, op volgende motivering:

"Gezien de betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking te stellen van de dienst Vreemdelingen (en hem) op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden".

3.3 Dezelfde beslissing van vrijheidsberoving stelt eveneens vast dat "betrokkene een verzoek (heeft) ingediend voor het verkrijgen van het statuut van staatloze, maar hierin is nog steeds geen definitieve uitspraak". Uit de stukken van het dossier blijkt dat een verzoekschrift daartoe werd neergelegd ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 24 juli 2008. De procureur des Konings besluit in zijn advies aangaande het verzoek tot erkenning van de hoedanigheid van staatloze van 29 januari 2009 dat "de voorliggende gegevens aldus 'hic et nunc' toelaten te besluiten dat betrokkene voldoet aan de criteria gesteld door voormeld Staatlozenverdrag om als staatloze te worden erkend".

3.4 Uit het voorgaande volgt dat, indien verzoeker de hoedanigheid van staatloze bekomt hij, overeenkomstig artikel 1.1 van het Verdrag van 28 september 1954 betreffende het Statuut van Staatlozen, goedgekeurd bij Wet van 12 mei 1960 (BS 10 augustus 1960), "een persoon is die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd". Gelet op voornoemd advies van de procureur des Konings, is de kans groot dat de FOD Binnenlandse Zaken voor verzoeker geen doorlaatbewijs voor verzoeker bekamt van enige nationale overheid, gezien er dan geen nationale overheid is om dit uit te reiken. De vrijheidsberoving mist daardoor haar doel. Derhalve is zij niet in overeenstemming met de wet.

K829/09

-M-

3.5. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker op heden nog geen erkenning bekam van de beoogde hoedanigheid van staatloze .

4. BESLISSING VAN HET HOF

4.1 De rechtspleging geschiedt in acht genomen de in de bestreden beschikking vermelde wetsartikelen en de artikelen 11 , 12 , 13 , 24 t/m 37 , 40 en 41 van de wet van 15 juni 1935 met betrekking tot het taalgebruik in gerechtszaken , gewijzigd door de wet van 3 mei 2003 .

4.2 Het Hof, kamer van inbeschuldigingstelling , verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond .

4.3 Gelast de onmiddellijke invrijheidsstelling van verzoeker .

4.4 De kosten van het hoger beroep blijven ten laste van de Belgische staat .

K829/09

- 12 -

De Nederlandse taal werd uitsluitend gebruikt , behalve het door de tolk vertaalde gedeelte .

Aldus gedaan en uitgesproken , met gesloten deuren , op 27 maart 2009 ,

waar aanwezig waren :

C. LIESENS	Voorzitter
R. VAN LAKEN	Raadsheer
S. BERNEMAN	Raadsheer
R. DE SOETE	Griffier

R. DE SOETE

S. BERNEMAN

R. VAN LAKEN

C. LIESENS

- 2 -
K829/09

REFERENTIE: B 257/09 BB

KAMER VAN INBESCHULDIGINGSTELLING**ADVIES VAN HET OPENBAAR MINISTERIE**

Inzake het hoger beroep ingesteld op 10 maart 2009 door

De zich noemende [REDACTED]
 Geboren te [REDACTED] (Syrië) op [REDACTED] 1978
 Wonende te [REDACTED]
 thans verblijvende in het gesloten centrum voor Illegalen te Sint-Andries Brugge

tegen de beschikking van de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd. 9 maart 2009 waarbij de hechtenis van betrokkene, opgelegd bij beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 16 februari 2009, werd gehandhaafd;

De beschikking van de Raadkamer te Antwerpen werd betekend op 9 maart 2009;

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Het hoger beroep is ontvankelijk.

De taak in eerste aanleg van de raadkamer en in hoger beroep van de kamer van inbeschuldigingstelling bestaat erin, overeenkomstig artikel 72, al.2 van de wet van 15 december 1980, te onderzoeken of de maatregel van vrijheidsberoving of de maatregel tot verwijdering van het grondgebied die aanleiding was tot die hechtenis, werd getroffen in overeenstemming met de wet zonder zich te mogen uitspreken over de gepastheid ervan;

Bijgevolg moet enkel de wettigheid van de opsluiting worden nagegaan (Cass., 14 november 1984, R.W., 1985-86, kol. 591);

In casu is de beslissing van 16 februari 2009 gebaseerd op artikel 7 van de wet van 15 december 1980 (witte kaft- grijze onderkaft);

Dit artikel bepaalt ondermeer dat een bevel om het land te verlaten kan worden genomen tegen een vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (art. 7, al.1, 1°), in welk geval de bevoegde Minister of zijn gemachtigde, zo hij het nodig acht, de vreemdeling kan doen teruggeleiden naar de grens (art.7, al.2) en hem te dien einde doen

-3-
K829/09

opsluiten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel (art.7, al.3).

In casu wordt de toepassing van artikel 7, al.1, 2 en 3 gemotiveerd door te stellen

- dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
- betrokkene oefent een beroepsbezigheid in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, betrokkene is zonder arbeidskaart tewerkgesteld bij [REDACTED] te Antwerpen; dat gezien hij zonder arbeidskaart aan het werk was, het risico bestaat dat hij zijn illegale praktijken verder zet.
- Dat betrokkene over geen gekende bestaansmiddelen beschikt en er derhalve sterke vermoedens zijn dat hij opnieuw zijn toevlucht zal nemen tot illegale arbeid.
- dat hij met zijn eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken en hij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is; betrokkene heeft reeds een bevel tot het verlaten van het grondgebied (bijlage 26 bis) betekend gekregen op 23/02/2006. Tevens werd op 12/06/2008 nogmaals een bevel tot het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen genomen.
- dat, gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, het noodzakelijk is hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Er dient te worden vastgesteld dat de omstandigheden waarop deze administratieve beslissing gegrond is, werkelijk bestaan en bovendien van die aard zijn dat zij de maatregel van vrijheidsberoving wettigen;

Uit het administratieve dossier blijkt het volgende (witte kافت):

Op 23 december 2005 vroeg hij asiel aan, hetgeen hem op 23 februari 2006 werd geweigerd, waarbij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Hij tekende hiertegen (schorsend) beroep aan bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, die het beroep op 17 november 2007 ontvankelijk verklaarde. Na onderzoek ten gronde weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 17 januari 2007 de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming aan betrokkene.

Tegen deze beslissing diende betrokkene een schorsend beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij arrest van 28 mei 2008 verwierp de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (opvolger van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen) het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Bijgevolg werd op 12 juni 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 15 dagen aangetekend aan betrokkene verstuurd.

-4-
K829/09

Op 24 juli 2008 heeft betrokkene een verzoekschrift tot erkenning van de hoedanigheid van staatloze neergelegd bij de Rechtbank van eerste aanleg neergelegd. Hierin is nog geen definitieve uitspraak gekomen.

Op 16 februari 2009 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, betekend.

Op 19 februari 2009 werd een eerste brief gestuurd naar de ambassade van Syrië teneinde voor betrokkene een doorlaatbewijs te bekomen.

De motieven dewelke verzoeker thans aanhaalt in zijn verzoekschrift van 2 maart 2009 zijn:

- onafdoende motivering
- schending van het verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend op 28.09.1954 te New York, goedgekeurd bij wet van 12.05.1960
- schending van art. 3 E.V.R.M.

1. Omtrent de motivering van de bestreden administratieve beslissing dient verwezen te worden naar de hier voren reeds aangehaalde elementen. Hieruit komt naar voren dat de beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd. Immers de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft gegeven, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004; R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004).

Hier is in casu aan voldaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde bevat immers zowel de juridische bepalingen op grond van dewelke de beslissing werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen.

Zo werd verwezen naar art. 7, lid 1 Vreemdelingenwet stellende dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene kan worden betekend

-r-
K829/09

-omdat betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (zoals voorzien in art. 2 Vreemdelingenwet), zijnde een geldig paspoort voorzien van een geldig visum (art. 7, lid 1, 1° Vr.W.);

-omdat betrokkene een beroepsbedrijvigheid uitoefent in ondergeschikt verband, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; geen arbeidskaart (art. 7, lid 1, 8° Vr.W.).

Met toepassing van art. 7, lid 2 Vreemdelingenwet werd geoordeeld dat verzoeker naar de grens diende teruggedleid te worden om een effectieve repatriëring te waarborgen. Betrokkene kan immers met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er daarenboven een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet. Tenslotte weigert betrokkene manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleding noodzakelijk is (Betrokkene heeft asiel aangevraagd op 23.12.2005. Beslissing DVZ : Weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis). Dit werd rechtstreeks aan betrokkene ter kennis gebracht op 23.2.2006. Op 28.2.2006 diende betrokkene een schorsend beroep in bij het CGVS tegen de beslissing van DVZ. Op 17.11.2006 werd de aanvraag ontvankelijk verklaard. -Start onderzoek ten gronde.

Op 17.1.2007 besliste CGVS : weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming. Dit werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 18/01/2007.

Op 30/01/2006 diende betrokkene een schorsend beroep in bij de VBC tegen de beslissing van het CGVS.

Ook dit beroep werd verworpen.

Op 12.6.2008 was de beslissing van DVZ : bevel om het grondgebied te verlaten via 13 qq. Kennisgeving op 19.6.2008 via de post.

Betrokkene heeft een verzoek ingediend voor het verkrijgen van het statuut van Staatloze, maar hierin is nog steeds geen definitieve uitspraak).

Tot slot werd toepassing gemaakt van art. 7, lid 3 Vreemdelingenwet waardoor beslist werd betrokkene van zijn vrijheid te beroven daar de terugleiding niet onmiddellijk kon worden uitgevoerd. Deze wettelijke bepaling werd eveneens feitelijk ondersteund door te stellen dat aangezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, het noodzakelijk is hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. Er werd eveneens gewezen op het feit dat uit het dossier blijkt dat betrokkene niet in het bezit is van gekende bestaansmiddelen. Er zijn derhalve sterke vermoedens dat hij opnieuw zijn toevlucht zal nemen tot illegale arbeid. Derhalve is een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk.

De bestreden beslissing werd aldus afdoende gemotiveerd. De vrijheidsberoving is noodzakelijk en staat in verhouding met het beoogde doel, m.n. de effectieve verwijdering van het grondgebied.

-6-
K829/09

Dat een beslissing stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd gemotiveerd werd, betekent nog niet dat deze beslissing niet naar behoren werd gemotiveerd; wat feit is dat de feitelijke en juridische gegevens duidelijk zijn (R.v.St., nr. 175.261, 02.10.2007). Dit is in casu het geval.

2. Met betrekking tot de vermeende schending van het verdrag van 28.09.1954, daar waar betrokkene stelt dat hij staatloos is en dus moet vrijgelaten worden, dient opgemerkt te worden dat dit niet correct is. Betrokkene werd immers nog niet erkend als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg.

Overigens indien aan betrokkene de hoedanigheid van staatloze zou worden toegekend -wat vooralsnog niet het geval is- deze niet beschikt over enig verblijfsrecht en dus niet moet vrijgelaten worden.

Zo stelde de Raad van State in haar arrest nr. 60.276 van 19.06.1996 immers het volgende: "(...) *Overwegende dat, zelfs indien verzoeker erin zou slagen aan te tonen dat hij staatloos is, er geen beletsel was om hem van het grondgebied van het Rijk te verwijderen, vermits hij langer dan drie maanden in het Rijk verbleef zonder daartoe gemachtigd te zijn; dat staatlozen onderworpen zijn aan de algemene reglementering inzake vreemdelingen overeenkomstig artikel 98 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hetgeen impliceert dat ze een machtiging nodig hebben om in het Rijk te verblijven (...).*"

Hieromtrent verwees ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 17.929 van 29.10.2008 naar een arrest van de Raad van State: "(...) *Het staatlozenverdrag kent trouwens geen enkel verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (R.v.S., 26 mei 2004, nr. 131.792)*"

In arrest nr. 140.046 van 02.02.2005 stelde de Raad van State het volgende: "(...) *dat de erkenning als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg op 22 april 2002 niet automatisch leidt tot een recht tot verblijf, zodat de verzoekende partij thans nog altijd illegaal verblijft op het grondgebied, dat een nietigverklaring van de thans bestreden beslissing in de gegeven omstandigheden niet zal beletten dat de verzoekende partij toch nog het land-vrijwillig of gedwongen- zal moeten verlaten; dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep tot vernietiging van de bestreden beslissing (...).*"

Wanneer men als staatloze aldus illegaal verblijft op het grondgebied, kan men ook verwijderd worden. Het feit dat men als staatloze erkend wordt, betekent namelijk niet dat men ook noodzakelijk het verblijfsrecht verliest in het land waarvan men vroeger de nationaliteit droeg of waar men rechtmatig verbleef. In casu blijkt dat betrokkene over een verblijfsrecht in Syrië beschikt.

-7-

K829/09

3. Wat betreft de schending van artikel 3 EVRM, moet betrokkene doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Deze beweringen moeten gestaafd worden met een begin van bewijs. Betrokkene moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr.174.184 van 30.08.2007; R.v.V., nr. 2677 van 16.10.2007).

De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. In casu blijft het evenwel enkel bij beweringen en dit kan niet voistaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Betrokkene is immers nog niet erkend als staatloze. Daarenboven betekent het feit dat men als staatloze zou erkend worden niet dat men ook noodzakelijk het verblijfsrecht verliest in het land waarvan men vroeger de nationaliteit had of waar men rechtmatic verbleef, noch dat men recht heeft op verblijf. Artikel 98 KB 08.10.1981 bepaalt immers dat de staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering. Tenslotte kan betrokkene zich in het kader van zijn erkenningsprocedure steeds laten vertegenwoordigen door zijn advocaat zodat er wel degelijk sprake is van een effectieve rechtsingang.

Uit dit alles blijkt dat de aangevochten ministeriële beslissing overeenkomstig de wet werd genomen en dat met de nodige zorgvuldigheid de stappen gezet worden om tot repatriëring te kunnen overgaan.

De duur van de vasthouding gaat de twee maanden nog niet te boven (art. 74/6 par.2).

Derhalve is het hoger beroep ongegrond;

OM DEZE REDENEN, ADVISEERT HET HOF,
KAMER VAN INBESCHULDIGINGSTELLING,

Met inachtneming van de artikelen 71 en 72 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 30 van de wet van 20 juli 1990 op de voorlopige hechtenis en de artikelen 11, 12, 13, 24, 31 tot en met 37, 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

-9-

K829/09

het hoger beroep ingesteld op 10 maart 2009 ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;

Betrokkene te veroordelen tot de kosten;

Antwerpen, 16 maart 2009

Voor de Procureur-generaal

E. STUYCK